

[Mølgaard]

ken om, at de skulle have denne ret til eventuelt at sige ja på dette område. Jeg må sige, at for retsforbundets vedkommende er vi neutrale over for, om der siges ja eller nej, men afgjort er det, at man burde respektere arbejdspladsernes og de kompetente forsamlingers ret til at bestemme over de anliggender, som er deres helt naturlige ret.

Jeg synes, VS' og SFs respekt for arbejdspladsernes selvbestemmelsesret, for arbejdsmarkedets selvbestemmelsesret på det grundlag kan være på et meget lille sted. Jeg synes i det hele, at det er afslørende for den reelle mangel på demokratisk indstilling i de to partier.

(Kort bemærkning).

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg beklager meget, at jeg skal forlænge debatten, men det var dog en uhyrlig påstand at komme og sige, at fordi vi går imod ændringsforslag her fra retsforbundet, betyder det, at vi ikke synes, at arbejderne skal have magt over egen situation. Naturligvis synes vi det, og derfor synes vi, man skal lade være med at lovgive herindefra. Når man har indgået nogle kollektive overenskomster, så skal de have lov at køre. Så skal vi ikke lovgive og så sende det ud bagefter til urafstemning. Det er utidig indblanding herindefra.

(Kort bemærkning).

Mølgaard (DR):

Fru Lilli Gyldenkilde ved, at retsforbundet nærer nøjagtig samme indstilling som SF på dette punkt. Selvfølgelig er det rigtigt, at parterne selv burde have lov til at forhandle sig frem til noget. Men når man ikke kan få det, så er vi i den situation, hvor vi dog må vælge os det næstbedste her og nu ud fra en praktisk, pragmatisk indstilling til tingenes tilstand, fremfor at vi går hen og venter på det tusindårsrige, som i hvert fald ligger 4 år fremme i tiden i øjeblikket. Det er her og nu-politik.

Arbejdsministeren (Svend Auken):

Jeg skal ikke blande mig i det interessante slagsmål, som jeg kan se fortsætter mellem fru Lilli Gyldenkilde og hr. Mølgaard, kun erindre historisk interesserede personer om,

at det ikke er retsforbundet eller hr. Mølgaard, der har paterniteten til det af retsforbundet stillede ændringsforslag. Det stammer fra socialistisk folkeparti, som stillede et enslydende ændringsforslag i forbindelse med overenskomstloven i 1975. Det er interessant for os andre at følge den diskussion, der har været om dette punkt.

Må jeg i øvrigt i anledning af hr. Kaj Poulsens indlæg sige, at jeg tror, at hr. Kaj Poulsen har ret, når han siger, at det har efterladt et forstemmende indtryk af bitterhed i brede lønmodtagerkredse at se, hvordan det tilbud, man fra lønmodtagernes organisationer har givet det danske samfund om at rette situationen op, rent faktisk er blevet modtaget. Aftalestoppet på arbejdsmarkedet er af Dansk Arbejdsgiverforenings formand blevet kaldt et rent blålys. Det er ganske vist interessant at notere sig, at når det så bliver taget ud, blålyset, får man at vide, at nu er løsningen helt værdiløs. Man forstår, at kun løsninger med blålys har værdi, ikke løsninger uden blålys.

Udtryk som »blålys«, udtryk som »det mest socialistiske forslag, man endnu har set«, udtryk som, at det, den samlede pakke repræsenterer, er udtryk for en »pampermentalitet«, og andre ting, der er blevet sagt, kan ikke andet end efterlade et indtryk af, at man håner lønmodtagernes interesse i at være med til at rette situationen op.

Jeg hørte en af ordførerne sige, at dette lovforslag kun var en tynd kop te, altså forslaget, som det nu fremtræder, om inddragelse af 3½ dyrtidsportion. 3 dyrtidsportioner, der udløses nu til 1. marts, og en halv dyrtidsportion af de gamle, der udløses til september, hvor lønmodtagerne giver afkald på at få del i den normale indregning i pristallet, som kursjusteringen ville skabe. Det blev kaldt en tynd kop te, selv om enhver ved, at et afkald på 3½ dyrtidsportion betyder 14 mia kr. i mindre udgifter – 7 mia kr. på årsbasis for at være helt nøjagtig – for arbejdsgiverne i den resterende overenskomstperiode. Det kalder man en tynd kop te. Men når landbruget skal betale 250 mill. kr. tilbage af en bruttogevinst på 2 mia kr., så kaldes det et uhørt overgreb i forhold til landbrugserhvervet.

Det er den slags indlæg, det er den slags udtryk, som har været med til at skabe den bitterhed, der nu føles i mange lønmodtager-